

DVASINIAI SEZONAI

Regimas pasaulis yra dvasinės realybės atspindys. Laiške žydams apaštalas Paulius rašo, kad mus supantis matomas pasaulis atsirado iš neregimo. Todėl fizinis ir regimas pasaulis yra dvasinės realybės atspindys.

Žydams 11:3 Tikėjimu suvokiame, kad pasauliai buvo sutverti Dievo žodžiu, būtent iš neregimybės atsirado regima.

Taip pat kalbėdamas apie Senąjį Testamentą apaštalas Paulius sako, kad Senajame Testamente aprašyti įvykiai, žmonių gyvenimai ir istorijos yra dvasinės realybės šešėlis. Senajame Testamente užrašyti įvykiai ir istorijos yra ženklai, simboliai ir palyginimai, pranašaujantys dvasinę realybę, kurią mums jau Naujojo Testamento laikotarpiu tiesiogiai apreiškė Kristus.

I korintiečiams 10:11 Visa tai jiems atsitiko kaip pavyzdžiai, ir užrašyti pamokyti mums, gyvenantiems amžių pabaigoje.

Ką tai praktiškai gali reikšti mums? Tai rodo, kad stebėdami fizinio pasaulio reiškinius, mes galime suprasti, kas vyksta dvasiniame pasaulyje. Stebėdami gamtą, matome nuolat besikeičiančius metų laikus, kuriems būdingas skirtingas klimatas, oro temperatūra, augalų bei gyvūnų elgesys ir išvaizda, vandens ir dirvožemio būseną. Priklausomai nuo esamo metų laiko, mes keičiame savo elgesį ir atitinkamai reaguojame. Žiemą apsirengiame šilčiau, o vasarą priešingai – vaikščiojame be šiltų rūbų ir daugiau laiko praleidžiame lauke.

Taip pat kiekvienas žmogus žemėje savo gyvenime patiria skirtingus augimo ir vystymosi sezonus: vaikystę, paauglystę, jaunystę, brandą ir senatvę. Kiekvienam gyvenimo sezonui būdingas besikeičiantis mąstymas, elgesys, supratimas, charakterio bruožai bei fizinės kūno savybės. Mūsų elgesys su vaiku, paaugliu ar senyvo amžiaus žmogumi taip pat yra skirtingas. Priklausomai nuo amžiaus, mes pasirenkame tam tikrus žodžius, atitinkamai elgėmės ir reaguojame. Į vaiko klaidas ir šneką mes reaguojame atlaidžiau, nei į brandaus žmogaus. Iš vaiko mes tikimės ne tokių dalykų, kokių tikimės iš paauglio.

Panašiai vyksta ir dvasiniame pasaulyje. Kiekvienas iš aukšto atgimęs krikščionis iš pradžių tampa dvasiniu kūdikiu ir augdamas patiria įvairius dvasinius sezonus, kuriems būdingas tam tikras Dievo veikimas, nevienodi auklėjimo būdai, įvairi dvasinė aplinka bei skirtingi dvasinio žmogaus požymiai. Kiekvienas dvasinis sezonas turi savo specifinius ženklus ir požymius, pagal kuriuos galima suprasti, kas vyksta dvasiniame pasaulyje.

Evangelijoje pagal Luką skaitome, kaip Jėzus priekaištavo fariziejams už tai, kad jie neatpažino naujo dvasinio sezono, kuris skelbė, kad atėjo metas nuodėmių atpirkimui, atleidimui ir Dangaus Karalystės apsireiškimui žemėje. Apie tai buvo pranašauta Senajame Testamente, o Jėzaus gimimas, jo žodžiai ir darbai su įvairiais ženklais ir stebuklais liudijo, kad atėjo metas šiam malonės sezonui. Tačiau fariziejai neatpažino šio dvasinio sezono ir liko senajame „įstatymo“ sezone. Dėl šios priežasties, jie ne tik, kad nepriėmė Dievo dovanos, bet pradėjo priešintis atėjusiems pasikeitimams. Jėzus palygino dvasinio sezono požymius su fizinio pasaulio požymiais, parodydamas, kad, jei mes mokame atpažinti besikeičiančius laikus ir aplinkybes fiziniame pasaulyje, tai sugebėsime tai daryti ir dvasiniame pasaulyje.

Luko 12:56 Veidmainiai! Jūs mokate atpažinti žemės ir dangaus veidą, tai kodėl gi neatpažįstate šio laiko?

Taip pat Jėzus mokė, kaip svarbu tinkamai reaguoti ir priimti naują dvasinį sezoną. Fariziejai nenorėjo keistis ir įeiti į naują dvasinį sezoną, todėl tapo atėjusių pasikeitimų priešininkais. Panašiai gali būti ir krikščioniškame gyvenime. Kartais įvyksta taip, kad aršiausiais naujo dvasinio sezono priešininkais tampa ne netikintys, bet krikščionys, kurie nenori keistis ir reaguoti į besikeičiantį dvasinį klimatą ir Šventosios Dvasios veikimą. Labai dažnai atsitinka, kad praėjusio Šventosios Dvasios judėjimo dalyviai, tampa naujos Šventosios Dvasios srovės priešininkais. Šis priešiškus atsiranda todėl, kad krikščionys neatpažįsta, nepriima ir tinkamai nereaguoja į atėjusį naują dvasinį sezoną.

Pavyzdžiui, praeitame šimtmetyje Jungtinėse Amerikos Valstijose Šventoji Dvasia pradėjo evangelizacinių palapinių judėjimą su išgydymais ir masiniais renginiais. Dėl šios priežasties į Dangaus Karalystę atėjo tūkstančiai žmonių. Šis Dievo veikimo būdas buvo toks unikalus, sėkmingas ir rezultatyvus, kad kai kurie evangelistai pradėjo lenktyniauti tarpusavyje, kuris iš jų pastatys didesnę evangelizacinę palapinę.

Tačiau bėgant laikui, pradėjo keistis dvasinis klimatas. Šventoji Dvasia pradėjo judėti ir galingai veikti mažose bendruomenėse, namuose ir neskaitlingose

bažnyčiose. Tačiau, kaip bebūtų keista, didžiausias užsispyrimas ir pasipriešinimas šiam Šventosios Dvasios judėjimui atėjo būtent iš tų krikščionių, kurie vis dar gyveno sename dvasiniame sezone ir buvo prisirišę prie didelių skaičių ir masinių renginių. Jie nerezultatyviai klaidžiojo po skaitlingiausias žmonių susibūrimo vietas, ieškodami Dievo ir bandydami išlaikyti tai, kas veikė anksčiau, tačiau, kas vėliau nustojo nešti vaisius ir būti rezultatyvu bei antgamtiška.

Dabar Šventoji Dvasia tyliai ir nuolankiai, tačiau galingai veikia Kinijoje bei musulmoniškose šalyse, keliaudama iš namų į namus, iš mažų, tačiau meilės ryšiais sujungtų bendruomenių ir bažnyčių, į kitas neskaitlingas žmonių susibūrimo vietas, darydama galingus ženklus ir stebuklus, kurių nesimato YouTube kanale, televizijoje ar stadione. Kaip nustemba krikščionis, kada nuvykęs į Kiniją ir apsilankęs mažose bendruomenėse patiria išgydymus ir ženklus bei yra lengvai ir galingai naudojamas. Grįžęs namo, ir pabandęs tai pakartoti salėje ar dideliame būryje žmonių, niekaip nesupranta, kodėl Dievas nepalydi tokiems pačiais ženklais ir stebuklais, kokie buvo ten. Toks krikščionis tiesiog tikisi, kad seno dvasinio sezono būdai ir metodai veiks ir naujajame dvasiniame sezone.

Jei atėjus žiemai, aš nepasikeisiu rūbų ir neparengsiu namo šaltam sezonui, aš patirsiu daug bereikalingų nusivylimų, nesupratimo, nustebimo ir nuostolių. Tik bendradarbiavimas su dvasiniu sezonu atneša vaisius ir rezultatus. Nepaisant, kaip stipriai aš norėsiu, kad šiais metais nebūtų vasaros, ji vis tiek ateis. Todėl krikščionio dėmesys turi būti nukreiptas ne į tai, kaip pakeisti dvasinį sezoną, bet į tai, kaip jį atpažinti ir tinkamai reaguoti.

Ekleziasto 3:1-2 Viskam yra laikas, metas kiekvienam įvykiui po dangumi. Yra laikas gimti ir mirti; laikas sodinti ir rauti, kas pasodinta.

Kodėl keičiasi dvasiniai sezonai?

Kodėl Dievas sukūrė žiemą, pavasarį, vasarą ir rudenį? Ar neužtektų tikrai vieno metų laiko? Daugeliui iš mūsų būtų žymiai maloniau ir geriau, jei ištisus metus būtų tik vasara arba derlingas metų laikas ruduo. Tačiau taip nėra. Kodėl reikalingi tokie skirtingi metų laikai? Ar jie yra vien tik dėl grožio?

Sukurdamas skirtingus metų laikus, Dievas norėjo apreikšti ne tik savo kūrybingumą ir įvairovę, bet ir išmintį. Kiekvienam metų laikui būdingi skirtingi požymiai ir kiekvienas iš jų turi savo tikslus. Pavasaris savo žiedais ir bundančia augalija pranašauja apie būsimus vaisius ir ruošiasi derlingiausiam metų laikui. Ruduo atiduoda tai, ką užaugino ir „uždirbo“ bei paruošia gamtą žiemai. Žiema sustiprina, užgrūdina ir parengia augmeniją ir gyvūniją ateinantiems pavasario pasikeitimams. Kiekvienas metų laikas yra pasirengimas sekančiam metų laikui.

Panašiai vyksta ir su dvasiniais sezonais. Skaitydami apie tai, kaip Dievas viską sukūrė, galime pastebėti, kad Jis veikia pagal iš anksto numatytą planą. Dievo neįmanoma „užklupti“ nepasirengusio. Viskas, ką Jis daro, yra tik po to sekančių įvykių ir reiškinių priežastis. Prieš sukurdamas Adomą, Dievas parengė jam vietą ir vaisingą bei gražią aplinką. Taip pat Dievas jam sukūrė ir padėjėją Ievą. Naujajame Testamente skaitome, kad Jėzus Kristus buvo parengtas ir paskirtas būti Gelbėtoju dar prieš pasaulio sukūrimą, todėl net ir žmogaus nuopolis ir klaidos neužklupo Dievo nepasirengusio. Viskas, kas buvo padaryta iki tol, buvo pasirengimas ateinančiai Dievo šlovei.

*I Petro 1:20 Jis buvo numatytas **dar prieš** pasaulio sutvėrimą, o apreikštas šiais paskutiniais laikais jums,*

Panašiai Dievas veikia ir krikščionio gyvenime. Kiekvienas krikščionis patiria skirtingus dvasinius sezonus, kurie turi savo tikslus. Kiekvienas dvasinis sezonas yra skirtas pasirengti ateinantiems įvykiams, t.y. po to sekančiam dvasiniam sezonui. Todėl viskas, kas vyksta šiandien mūsų gyvenime, yra skirta pasiruošti po to sekantiems įvykiams. Kalbant apie mūsų gyvenimą žemėje, galima užtikrintai tvirtinti, kad tai yra mūsų pasirengimas gyvenimui danguje.

Siekdamas parengti mus ateinantiems pasikeitimams, Dievas moko, ruošia ir keičia mus. Dėl šios priežasties, mes patiriame įvairius dvasinius sezonus. Mūsų gyvenimas yra panašus į laiptus, kuriais lipame į dangų. Kiekvienas laiptelis yra atsispyrimo pagrindas. Šiandien mes atsispiriame nuo tos krikščioniškos patirties ir bendravimo su Dievo praktikos, kurią turime dabar. Dievas visada akcentuoja ne tai, ko mes neturime, bet tai, ką turime. Todėl atsispirdami nuo tai, kokią bendravimo su Dievu praktiką turime šiandien, mes lipame aukštyn ir siekiame aukštesnių dalykų, kurie vėliau tampa sekančiu laipteliu, kviečiančiu kilti aukštyn. Viešpats visada kviečia lipti aukštyn, kad mūsų dvasinis patyrimas būtų platesnis, gilesnis ir stipresnis.

*Pakartoto įstatymo 32:49 „Eik į Abarimo kalnyną ir **užlipk ant Nebojo kalno**, kuris yra Moabo žemėje ties Jerichu; apžvelk Kanaano žemę, kurią duosiu paveldėti izraelitams.*

Kartais vertindamas viso pasaulio krikščionių patirtį, dairydamasis į šalis, klausydamas daugybę pamokslų, analizuodamas įvairias tikėjimo patirtis, dalyvaudamas visose konferencijose ir seminaruose, krikščionis pasiklysta dvasinio gyvenimo chaose ir tampa pažeidžiamu ir disorientuotu dvasiniame pasaulyje. Tada Biblija tampa padrika taisyklių, mokymų ir patarimų krūva, kurią supylė viso pasaulio krikščionys, o Šventoji Dvasia – neprognozuojamu ir nepatikimu patarėju, kuris akcentuoja ir moko visų dalykų vienu metu. Tačiau Dievas yra tvarkos Dievas. Jis viską daro nuosekliai ir pagal tam tikrą planą. Jis veikia mūsų gyvenime pagal dvasinius sezonus. Kiekvienam dvasiniam sezonui būdingi tam tikri požymiai ir ženklai, pagal kuriuos galima lengvai suprasti, koks dabar yra dvasinis sezonas, o supratęs – teisingai reaguoti ir bendradarbiauti su Dievu. Tik tada mūsų gyvenimas tampa tikslingas ir kryptingas.

Ekleziasto 3:1 Viskam yra laikas, metas kiekvienam įvykiui po dangumi.

Kai krikščionis nesupranta, kad Dievas veikia pagal dvasinius sezonus, jis pradeda piktintis tokiu „sudėtingu“ Dievu. Tada krikščioniui Jėzaus elgesys tampa mįslingu ir nesuprantamu. Kodėl, kai yra gera proga evangelizuoti, Jis pasišalina, kodėl esant žmonių susidomėjimui, Jis neina į Jeruzalę, kodėl vieną kartą Jis gydo, o kitą kartą – moko? Jėzus veikė savo gyvenime suprasdamas, koks yra laikas ir ką Jam reikia tuo metu daryti. Jis trisdešimt metų gyveno kaip dailidė ir bendravo su Tėvu, tačiau vieną dieną suprato, kad atėjo laikas viską palikti ir eiti prie Jordano upės krikštytis. Jis nebijojo eiti į Jeruzalę, kada daugelis norėjo jį užmušti, nes žinojo, kad dar nėra metas Jam mirti, tačiau atėjus metui, tikslingai ir kryptingai ėjo mirti ant kryžiaus.

*Mato 26:18 Jis atsakė: „Eikite į miestą pas tokį žmogų ir sakykite jam: ‘Mokytojas sako: **Mano metas arti**. Pas tave švęsiu Paschą su savo mokiniais’.*

Taigi, kada bendrą Jėzaus gyvenimą išskaidome dalis, tada aiškiau suprantame visumą. Toliau pabandydysime detaliau išskirti tam tikrus dvasinius sezonus ir jiems būdingus bruožus.

Izraelio tautos istorija yra bažnyčios ir kiekvieno krikščionio atskirai gyvenimo istorijos šešėlis. Kaip Izraelio tautos istorijoje buvo trys pagrindiniai sezonai – 1) Išėjimas iš Egipto; 2) Dykuma ir; 3) Pažadėtoji žemė, taip ir bažnyčia bei kiekvienas krikščionis savo gyvenime patiria tris pagrindinius dvasinius sezonus. Kaip jau minėjome anksčiau, kiekvienam dvasiniam sezonui būdingi tam tikri požymiai, ženklai, Dievo veikimo būdai, tikslai ir rezultatai.

Kiekvieno iš šių dvasinių sezonų tikslas yra kitoks. Jei, pavyzdžiui, „Išėjimo iš Egipto“ sezono tikslas yra praeities palikimas ir išėjimas iš seno gyvenimo būdo, tai „Dykumos“ tikslas yra tikinčiojo širdies perkeitimas. Žemiau aptarsime, kaip galima atskirti dvasinius sezonus ir, ko Dievas moko kiekviename iš šių dvasinių sezonų. Taigi, kiekvieną iš trijų dvasinių sezonų galima atskirti pagal šiuos požymius:

- a) Dvasinio sezono kryptis
- b) Dievo veikimo būdai
- c) Laisvės ir drąsos lygis
- d) Dvasinio sezono pamokos

1. DVASINIS SEZONAS – IŠĖJIMAS IŠ EGIPTO

a) Sezono kryptis. Krikščionis, kurio dvasinis sezonas yra „Išėjimas iš Egipto“, paprastai dar neturi aiškios gyvenimo krypties ir tikslo. Jis džiaugiasi ir liudija kitiems apie jo gyvenime įvykusius Dievo stebuklus, kaip Viešpats jį ištraukė iš nuodėmingo gyvenimo, kaip palaimino, apvalė ir per tikėjimą Jėzaus Kristaus auka davė naują prigimtį. Tokio krikščionio žvilgsnis būna nukreiptas į praeitį pozityviaja šio žodžio prasme. Jis kalba ir liudija apie šlovingą ir ką tik įvykusią praeitį bei didžiulę jam Dievo suteiktą perspektyvą ir pažadus, kurie turėtų tuoj išsipildyti. Šio sezono krikščionys yra sužavėti didingų pranašysčių ir tai yra gera, gražu ir teisinga. Jie labai optimistiškai galvoja, kad viskas gyvenime vyks greitai, lengvai ir antgamtiškai, nes Dievas taip galingai išvedė ir išlaisvino juos iš praeities bei pažadėjo didingus dalykus. Bendraujant su tokia dvasiniame sezone esančiais krikščionimis, matosi jų energija, optimizmas, noras imtis didelių darbų ir iniciatyvų, kurios su Dievo jėga ir patepimu turi būti greitai ir lengvai

įgyvendinamos. Jie kartais atsainiai žiūri į didesnę patirtį turinčius krikščionis, juos vadindami „stabdžiais“, „užrūgusiais“ ir praradusiais pirmąją meilę. Tačiau iš kitos pusės šiame dvasiniame sezone esantys krikščionys į bendruomenes įneša dvasinio šviežumo, atgaivos, energijos ir gero entuziazmo, įkvėpdami kitus krikščionis tęsti kelionę į pažadėtąją žemę.

Tačiau iš kitos pusės, yra pavojus, kad šie krikščionys, dar nepatyrę išbandymų ir nepraėję dykumos bei tapę vedančiąja bendruomenės jėga, gali greitai būti pagauti išdidumo ir klaidžiamokšlių. Kartais didesnę tikėjimo patirtį turintys lyderiai „susigundo“ šiame dvasiniame sezone esantiems krikščionims patikėti didelius darbus ir iniciatyvas, galvodami, kad jų ugnis, atsidavimas, ir nuoširdumas padės „užlopyti“ spragas ir įgyvendinti įvairius projektus bei iniciatyvas. Labai dažnai įvyksta, kad tuo susigundę vyresnieji vėliau gailisi ne tik dėl įvykusių dvasinių pralaimėjimų ir žlugusių iniciatyvų, bet ir dėl šių mylinčių ir jaunų krikščionių virsmo į savimi, bet ne Dievu pasitikinčiais bei arogantišką tikėjimą propaguojančiais krikščionimis.

Šiame dvasiniame sezone esantys krikščionys paprastai dar neturi aiškaus tikslo ir pašaukimo, bet „aklai“ pasitiki Dievu ir gyvena patirtais stebuklais, kurių reikalauja iš kitų bei galvoja, kad tokia stebuklų praktika turi vykti pastoviai kiekvieno krikščionio gyvenime. Jų pasakojimų tema yra galingas Dievo išvedimas iš praeities.

Pagrindinis tikslas, kurio siekia Viešpats šiame dvasiniame sezone, yra GREITAS praeities palikimas. Kiti krikščionys gali nesuprasti šio sezono tikslų ir per anksti užgesinti ką tik iš pasaulio ištrauktą bei išlaisvintą krikščionį. Geriausia yra lesti ką tik įtikėjusiems krikščionims patirti kuo daugiau Dievo stebuklų, pamatyti bei įsisąmoninti, koks galingas yra Dievas. Šių pamokų jiems prireiks ateityje.

Šiam sezonui yra būdingas didelis ir greitas dvasinis tempas. Krikščionio gyvenime vyksta daug įvykių, kurie skatina jį greitai palikti praeitį ir nesigręžiant atgal sekti paskui Jėzų.

*Išėjimo 12:11 Valgykite jį **paskubomis**, susijuosę strėnas, apsiavę, laikydami lazda rankoje; tai Viešpaties Pascha.*

b) Dievo veikimo būdai. Iš esmės yra trys Dievo veikimo būdai: 1) dėl mūsų, 2) mumyse ir 3) per mus. „Išėjimo iš Egipto“ dvasiniame sezone yra būdingas pirmas Dievo veikimo būdas, t.y. Dievas veikia dėl mūsų. Tai reiškia, kad per tikėjimą Jėzaus Kristaus auka, Dievas išlaisvina mus iš praeities ir pastato mus ant naujo gyvenimo kelio. Mes niekaip nedalyvavome ir neprisidėjome prie šio Dievo darbo. Jis pamilo ir išgelbėjo mus, dar būnant mums nusidėjėliams. Vienintelė šio Dievo darbo pasireiškimo mūsų gyvenime sąlyga yra tikėjimas.

Romiečiams 5:6 Mums dar esant silpniems, Kristus savo metu numirė už bedievius.

Šiame dvasiniame sezone esantys krikščioniai paprastai „maudosi“ Dievo malonėje, jiems viskas gana lengvai „pasiekama“, todėl jie gali kartais su pasididžiavimu ir vidiniu pasitenkinimu lyginti save su ilgesnį „stažą“ turinčias krikščionimis, galvodami, kad Dievas juos myli labiau ir, kad jie suprato ir pažino tikrąją malonę. Tačiau pagrindinė priežastis yra ta, kad šiame dvasiniame sezone Dievas turi tikslą kuo skubiau išvesti ir atitolinti krikščionį nuo pasaulio ir seno gyvenimo būdo bei duoti jam paragauti būsimos amžiaus jėgų, kad krikščionis sustiprėtų malone, bėgtų jam paskirtų lenktynių.

1 Petro 2:1-3 Taigi, atmetę visokią blogį, visokią klastą ir veidmainystes, pavyduliavimus ir visokias apkalbas, lyg naujagimiai troškite tyro žodžio pieno, kad nuo jo augtumėte išgelbėjimui, jeigu tikrai paragavote, koks Viešpats yra maloningas.

Šiame dvasiniame sezone krikščionys Dievo veikimo ieško ir jį randa išoriniuose dalykuose, „sutapimuose“ ir aplinkybėse. Nors jų vidus yra atgimęs iš aukšto ir savo viduje jie turi Kristaus dvasią, tačiau pagrindinis jų dėmesys yra nukreiptas į išorę.

c) Laisvės ir drąsos lygis. Šiame dvasiniame sezone esantys krikščionys patiria Dievo ženklus ir stebuklus, kurie išlaisvina juos iš pasaulio dvasios ir duoda antgamtinį troškimą pažinti Viešpatį. Nors krikščionis šiame sezone išlaisvinamas iš išorinių dirgiklių, aplinkybių ir dvasinės vergystės, jis dar nepažįsta laisvės nuo pačio savęs. Krikščionio drąsa šiame laikotarpyje remiasi išoriniu Dievo veikimu, todėl labai dažnai keičiasi, patirdama didžiules pakilimų ir nusileidimų amplitudes. Kai Dievas veikia ir matosi Jo pasireiškimai išorėje, krikščionis yra pilnas nepamatuojamos drąsos, kuri yra susimaišiusi su euforija. Tokiu metu

krikščionis noriai imasi bet kokių dvasinių iniciatyvų, žygdarbių ir didelių projektų. Tačiau „aprimus“ Dievo veikimui arba net susidūrus su sunkumais, krikščionis tuoj pat puola emociškai žemyn, nusivilia ir dažnai vaikšto ant depresijos ir pasipiktinimo Dievu ribos.

Panašiai vyko ir su Izraelio tauta. Perėję jūrą kaip per sausumą ir patyrę Dievo stebuklus, jie tryško džiaugsmu ir dėkingumu Dievui, tačiau vos už kelių dienų buvo pasirengę grįžti atgal į Egiptą ir murmėjo prieš Dievą.

Išėjimo 16:1-2 Antrojo mėnesio penkioliktą dieną po to, kai jie paliko Egiptą, visi izraelitai išėjo iš Elimo ir atėjo į Sino dykumą, esančią tarp Elimo ir Sinajaus. Visa Izraelio vaikų tauta murmėjo prieš Mozę ir Aaroną dykumoje.

Šiame dvasiniame sezone krikščionis pradeda būti laisvinamas nuo baimės. Laisvė nuo baimės auga ir stiprėja žengiant į pažadėtąją žemę. Dabar krikščionio pagrindinės baimės yra susiję su praeitimi. Jis dažnai baiminasi, kad praeities nuodėmės, trūkumai ir silpnumai sugriš, kad pasaulis ir draugai bei jų pasikeitusi nuomonė juos sugniuždys, kad karti praeities gyvenimo praktika ir sunkumai pasikartos.

Paprastai šiame dvasiniame sezone krikščionys bijo išorinių aplinkybių, žmonių nuomonės ir katastrofiškų pasaulio įvykių. Gal todėl jie labai domisi Apreiškimo Jonui knyga, noriai klausosi apokalipsinių pamokslų ir jautriai reaguoja į pasaulyje vykstančias katastrofas ir nelaimes. Tačiau Dievas savo ženklais ir stebuklais, būtent šiuo metu mokina krikščionį pasitikėti Dievu, greitai palikti praeitį ir nesigręžiant atgal, eiti tik į priekį.

d) Sezono pamokos. Šiame dvasiniame sezone krikščionis patiria beviltiškas situacijas, kurios dažniausiai yra susijusios su išorinėmis aplinkybėmis, pavyzdžiui: šeima, darbu, santykiais, finansais ir t.t. Kartais įvyksta taip, kad iškart po įtikėjimo krikščionis susiduria su aplinkybėmis, kurių pats susitvarkyti negali: ultimatumai šeimoje ar draugų tarpe („arba aš – arba Dievas“), finansiniai grasinimai (nutraukti finansinę pagalbą), praeities persekiojimai (jei nepaliksi šios sektos bus taip ir taip...), visuomenės, draugų spaudimas bei manipuliacijos. Krikščionis gali nustebti, kodėl gyvenant pasaulyje, viskas buvo žinoma ir stabilu (nors ir vidinės vergystės sąlygomis), bet pasirinkus Jėzų, iškart atsiranda įvairios kliūtys, sunkumai, pasipriešinimai ir gąsdinimai.

Šio dvasinio sezono metu krikščionis susiduria ne tik su beviltiškais ir sunkiais aplinkybėmis, bet ir Dievo pagalba bei stebuklais, kurie atveria kelią sekti paskui Jėzų bei pradeda laisvinti krikščionį iš baimės. Šio dvasinio sezono metu

krikščionis yra išlaisvinamas nuo išorinių aplinkybių, draugų ir žmonių gąsdinimų bei saugiai išvedamas iš pasaulio. Tai vyksta su Dievo ženklais ir stebuklais ir labai greitai. Krikščionis praktiškai patiria Dievo pagalbą ir atgamtiškumą, kada beviltiškos situacijos atgamtiškai išsisprendžia ir susitvarko. Tokiu būdu Dievas nori išmokyti krikščionį pasitikėti Dievu ir įsisąmoninti, kad Dievas juo rūpinasi, veda ir saugo. Šių stebuklų ir atgamtiškumo patirtis bus labai reikalinga kituose dvasiniuose sezonuose. Dievo pagalbos ir apsaugos patirtis krikščionio gyvenime padeda pamatą žengti toliau ir mokytis pažinti Jėzų. Be šios patirties neįmanomas tolesnis sekimas paskui Jėzų – krikščionis tokiu atveju papultų į religijos spąstus ir būtų vėl įkinkomas į pasaulio vergystės jungą, kuriame Dievas būtų tik tolimas asmuo, reikalaujantis elgtis gerai, bet praktiškai nepasireiškiantis ir nedalyvaujantis krikščionio gyvenime.

Šiame dvasiniame sezone krikščionis mokomas drąsos priimti sprendimus ir nutraukti visas bambagysles su nuodėminga praeitimi, nepaisant, kaip gąsdinančiai ir grasinančiai tai gali atrodyti. Būtent greiti, staigūs ir nekompromisiniai sprendimai, krikščionį padaro laisvą ir drąsų santykyje su praeitimi.

Išėjimo 14:15 Viešpats tarė Mozei: „Ko šauki? Sakyk izraelitams, kad eitų pirmyn.“

Taigi, įgavęs „Išėjimo iš Egipto“ dvasinio sezono patirties, krikščionis yra įvedamas į kitą sezoną, pavadinimu „Dykuma“. Tai yra tarpinis ir pereinamasis sezonas, pakeliui į pažadėtąją žemę. Taigi, kas būdinga „Dykumos“ dvasiniam sezonui, kaip čia veikia Dievas ir ko Jis moko?

2. DVASINIS SEZONAS – DYKUMA

a) Sezono kryptis. Vienas iš pirmųjų dykumos požymių, yra pasikeitęs dvasinio ėjimo ir augimo tempas. Jei „išėjimo iš Egipto“ dvasiname sezone krikščionio gyvenime buvo daug įvykių, Dievo stebuklų ir pasireiškimų, tai dykumoje, dvasinis tempas žymiai sulėtėja. Pagrindinė šio sulėtėjimo priežastis yra besikeičianti dvasinio gyvenimo kryptis. Jei anksčiau Dievas siekė kuo greičiau

„atkabinti“ krikščionių nuo praeities, pasaulio ir jo aplinkos, tai dabar pagrindinis tikslas yra įtvirtinti krikščionių pamatinėse Dievo pažinimo srityse.

Dykumoje Dievas kardinaliai keičia dvasinio ėjimo ir augimo kryptį. Čia prasideda dvasinė kelionė į krikščionio vidų. Dievas nukreipia krikščionio širdies akis nuo išorinių pasireiškimų ir aplinkybių į jo vidų. Šis dvasinių akių žvilgsnio pasikeitimas įvyksta, kada Dievas nebelepina krikščionio išoriniais „sutapimais“, dažnai vystančiais stebuklais ir greita bei efektyviai besikeičiančia aplinka. Būtent išorinio dvasinio gyvenimo sulėtėjimas ir „nuobodži bei pasikartojanti“ aplinka priverčia krikščionių ieškoti Dievo. Iš pradžių krikščionis ieško priežasčių išorėje: gal kažką ne taip padarė, gal kažkoks giminės prakeikimas dar nepastebėtas, gal ne tokius darbus daro, gal kažką pamiršo ir suklydo? Tačiau neradęs priežasties, krikščionis yra nukreipiamas į savo vidų ir ten skatinamas ieškoti Dievo, t.y. Kristaus savyje.

Pasikeitusi dvasinio sezono kryptis iš pradžių yra labai nepriimtina ir nesuprantama. Krikščionis gali užduoti Dievui klausimus: kur dingę praeityje patirti stebuklai, kodėl dabar atsakymai neateina greitai ir staiga, kodėl neišsprendžia visos problemos, kur dingę tie didingi ir praeityje žadėti Dievo stebuklai, kodėl Dievas taip mažai kalba apie pažadėtąją žemę?“ Įveikęs šiuos piktinančius klausimus ir susitaikęs su tuo, kad Dievo neįmanoma priversti „šokti pagal savo dūdelę“, krikščionis yra palenkiamas ir pažeminamas dykumos sąlygų ir tik tokiu būdu įgalinamas pastebėti tylų ir neišvaizdų Dievo vedimą, kuris reiškiasi ir vyksta krikščionio viduje. Būtent nuolankumas atveria krikščionio dvasines akis ir leidžia pradėti ieškoti Kristaus savyje.

Pakartoto įstatymo 8:3 Jis pažemino tave alkio ir davė valgyti maną, kurios nepažinai nei tu, nei tavo tėvai, kad suprastum, jog žmogus gyvas ne vien duona, bet kiekvienu Dievo žodžiu.

Iš pradžių tai gali pasirodyti pati nuobodžiausia ir neįdomiausia dvasinės kelionės dalis, tačiau, jei krikščionis nuolankai paragauja šio Šventosios Dvasios vedimo, jis atranda savyje gyvojo vandens šaltinį, kuris jį maitins ir stiprins visą gyvenimą. **Atrasti savyje Kristų yra pagrindinis dykumos dvasinio sezono tikslas ir būtinybė, be kurios neįmanoma įeiti į pažadėtąją žemę.** Gal todėl šis sezonas užtrunka, nes Dievas neves savo vaikų į pažadėtąją žemę, neišmokęs dykumos pamokų ir nesuradus Kristaus savyje.

b) Dievo veikimo būdai. „Dykumos“ dvasiniame sezone taip pat pasikeičia Dievo veikimo būdas. Jei „Išėjimo iš Egipto“ dvasiniame sezone Dievas veikė dėl mūsų, tai dykumoje Dievas veikia mumyse. Tai reiškia, kad Dievo dėmesio, stebuklų ir antgamtinio veikimo vieta persikelia iš išorės į mūsų vidų. Dykumos dvasiniame sezone padidėja ir mūsų bendradarbiavimo su Dievu dalis. Dykumoje didžiausi stebuklai vyksta mūsų viduje, kada Dievas keičia mūsų mąstymą, nuostatas, atriša mūsų jausmus ir juos nukarūnuoja, padarydamas mūsų jausmus ne šeimininkais, bet tarnais. Mokinystė tampa pačiu pagrindiniu Dievo stebuklu. Tai antgamtinė mokinystė, vykstanti mūsų viduje. Nors ji nėra tokia efektinga ir aiškiai matoma bei juntama, tačiau ji yra antgamtiška.

Jėzaus gyvenimo žemėje dienomis, fariziejai ir Dievo Karalystės belaukiantys Izraelitai savo dėmesį buvo nukreipę į Dievo laukimą išorėje – t.y. aiškiai matomoje ir suprantamoje formoje. Tačiau Jėzus jiems paaiškino, kad to sezono metu Dievo Karalystė nėra aiškiai matoma, pastebima ir priimama. Ji yra viduje ir veikia per pasikeitusias širdies nuostatas, požiūrį, mąstymą ir sprendimus.

Luko 17:20-21 Fariziejų paklaustas, kada ateis Dievo karalystė, Jėzus atsakė: „Dievo karalystė neateina regimai. Niekas nepasakys: ‘Žiūrėk, ji čia’, arba: ‘Žiūrėk, ji ten!’ Nes štai Dievo karalystė yra tarp jūsų“.

c) Laisvės ir drąsos lygis. Jei „išėjimo iš Egipto“ dvasiniame sezone krikščionis buvo išlaisvintas iš priklausymo nuo išorinių aplinkybių, žmonių nuomonės, grasinimų ir praeities nuodėmių, tai „Dykumos“ dvasiniame sezone krikščionis susiduria su vidinėmis baimėmis, kurios susiję su jo charakteriu, mąstymu ir ypač jausmais. Sumažėjęs stebuklų bei išorinių sutapimų ir palaiminimų kiekis, prigesina krikščionio euforiją, kuri dar yra susimaišiusi su tikėjimu. Šiame dvasiniame sezone Viešpats siekia išgryninti krikščionio tikėjimą atskiriant nuo jo žmogišką euforiją ir entuziazmą, kurie remiasi ir vadovaujasi jausmais. Praeitame dvasiniame sezone krikščionio drąsa ir laisvė buvo susimaišiusi ir rėmėsi pojūčiais ir jausmais. Įkvėptas dažnai vykstančių stebuklų, malonių sutapimų ir dvasinių nuotykių, krikščionis jautėsi drąsus ir laisvas, tačiau šiame dvasiniame sezone Viešpats pradeda laisvinti krikščionį nuo pasitikėjimo jausmais ir aplinkybėmis. Todėl tikintysis šiame dvasiniame sezone pastebi, kad jausmai nebeįkvepia ir nepadedą sekti paskui Jėzų, nes jie nebeturi kuo maitintis. Jie nebepastebi tiek daug įvykių, pasikeitimų ir stebuklų kaip anksčiau. Krikščioniui iškyla dilema, kuo vadovautis ir kokia motyvacine jėga toliau sekti paskui Jėzų, kai dvasinių įvykių irėjimo tempas tampa toks lėtas? Būtent tada Viešpats pastato krikščionio jausmus į teisingą vietą. Jie tampa ne šeimininkais ir vedančiąja jėga, bet tarnais ir paklusniais bendrakeleiviais, sekančiais paskui tikėjimą, kuris yra įkvėptas

Viešpaties apreiškimo, kurį Dievas pradeda lieti ne per išorines aplinkybes, bet per vidinę paiešką ir apreiškimą, kad Kristus gyvena mumyse.

Galatams 4:19 Mano vaikeliai, dėl jūsų aš vėl gimdymo skausmuose, kol jumyse išryškės Kristus!

Būtent dykumoje, krikščionis įgauną drąsą, kuri remiasi ne tuo, ką Dievas daro, bet tuo, koks Jis yra. Ši drąsa ir apreiškimas į krikščionio gyvenimą atneša vidinę laisvę ne tik nuo aplinkybių ir jausmų, bet ir nuo paties savęs. Kristus mumyse tampa laisve nuo mūsų trūkumų, silpnybių ir išankstinių sąlygų. Jei „Išėjimo iš Egipto“ sezono metu krikščionio sekimas paskui Jėzų turėjo „didybės“ sąlygas, pavyzdžiui: „aš seku paskui Jėzų, nes Jis pažadėjo didingų dalykų, stebuklų, prabudimą, šeimos išgelbėjimą, išgydymą ir t.t.“; tai šiame dvasiniame sezone krikščionis išlaisvinamas iš visų sąlygų ir pradeda sekti paskui Jėzų, suprasdamas apreiškimą, ką Jėzus dėl Jo padarė. Įkvėptas Dievo meilės, krikščionis seką paskui Jėzų besąlygiškai. Jis nesipiktina nei tuo, kad Dievas mažai veikia išorėje, nei tuo, koks savo viduje jis dar netobulas. Sekimo paskui Jėzų nebestabdo nei praeities klaidos, nei blogas charakteris ar neišsipildžiusios svajonės. Tai yra milžiniška drąsa ir didelis laisvės lygis. Būti laisvam nuo paties savęs yra didžiulė Kristaus pergale ir laisvė.

d) Sezono pamokos. Pagrindiniai šio sezono sunkumai yra susiję su gyvenime atsiradusia rutina, kasdienybe ir sulėtėjusiu dvasinio gyvenimo tempu. Taip pat krikščionis šiame dvasiniame sezone susiduria su pragyvenimo, aprūpinimo bei santykių sunkumais. Viena iš pagrindinių šio sezono pamokų yra ta, kad sunkumai yra LAIKINI. Krikščionio požiūris ir reakcija į sunkumus ir problemas yra pagrindinė šio sezono pamokų tema. Jei ankstesniame dvasiniame sezone krikščionis matydavo, kaip Dievas greitai ir stebuklingai padeda išspręsti visas problemas, kurios nespėdavo virsti sunkumais, tai šiame dvasiniame sezone, krikščionis mokomas turėti teisingą požiūrį į sunkumus ir gyvenimo lūkesčius.

Dievas nėra stebuklų lazdelė ar laimės aparatas, kada reikia žinoti teisingų mygtukų (principų) kombinaciją, kuri užtikrintų sklandų, laimingą, pilną nuotykių ir be sunkumų gyvenimą. Šiame dvasiniame sezone krikščionis mokomas suprasti, kad sunkumai yra laikini ir skirti išmokti tam tikras pamokas, kurios sustipriną pasitikėjimą Viešpačiu ir parengia mus pažadėtosios žemės užėmimui. Krikščioniui mokantis teisingai suprasti ir reaguoti į atsirandančius sunkumus, auga krikščionio pasitikėjimo Dievu praktika. „Dykumos“ dvasinis sezonas yra laikotarpis, kada krikščionis rengiamas įeiti į Pažadėtąją žemę. Tai panašu į

vidurinės mokyklos baigimą, kada mokinys gauna brandos atestatą ir yra kvalifikuotas užimti gyvenime jam skirtą vietą. Dykuma yra Dievo pažinimo mokykla, kurioje krikščionis mokosi pačių svarbiausių dvasinių pamokų.

Kaip Izraelitai dykumoje buvo mokomi ir vedami tam tikrais etapais, taip ir krikščionis nuosekliai ir pagal Dievo mokyklos planą yra vedamas iš vienos klasės į kitą. Izraelitai dykumoje buvo vedami iš vienos stotelės į kitą, o kelionės tarp stotelių metu patirdavo įvairius išbandymus, aplinkybes ir buvo kviečiami išmokti tam tikras pamokas. Naujame Testamente apaštalas Paulius ragina mus nesielgti taip, kaip Izraelitai, kurie atsisakydavo mokytis tikėti, bet kviečia mus mokytis ir nekartoti Izraelitų klaidų. Taigi, kokios buvo pagrindinės pamokos, kurių mokė Dievas Izraelitus dykumoje, ir kurių Jis moko mus šiandien?

1. **Dievas patenkina visus tavo poreikius.** Pirmieji išbandymai dykumoje buvo susiję su vandens ir maisto trūkumu, t.y. Izraelitai kelionės metu susidūrė su aprūpinimo problemomis ir sunkumais. Ko Dievas siekė išmokyti? Jis troško, kad Izraelitai pasitikėtų Dievu ir suprastų, kad sunkumai, susiję su pragyvenimu ir aprūpinimu, yra laikini. Dievas troško, kad jie išmoktų pasikliauti Dievo žodžiu ir laikinus sunkumus nugalėtų ne fiziniu vandeniu ir duona, bet Dievo pažadu ir žodžiu, kurį Jis jiems kalbėjo.

Pakartoto įstatymo 8:3 Jis pažemino tave alkiu ir davė valgyti maną, kurios nepažinai nei tu, nei tavo tėvai, kad suprastum, jog žmogus gyvas ne vien duona, bet kiekvienu Dievo žodžiu.

Dykumoje krikščionis susiduria su baimėmis ir laikiniais sunkumais, susijusiais su darbu, aprūpinimu, finansais ir tam tikrais materialiais poreikiais. Tai nereiškia, kad Dievas neparūpina ar nepadedą, bet tai reiškia, kad šiose srityse ateina laikini sunkumai, kurie kviečia ieškoti ne problemos sprendimo, bet šaltinio. Krikščionis mokomas įsitvirtinti jau anksčiau Dievo išsakytuose pažaduose ir Jo žodyje. Svarbiausia išmokti, kad sunkumai laikini. Mokydamasis šių tiesų krikščionis kartais daro skubotus sprendimus ir siekia kuo greičiau išspręsti problemą. Susidurdamas su santykių problemomis, jis keičia bendruomenę, darbą ar nes šalį. Siekdamas greitai išspręsti finansines problemas, įsivelia į skolas ir papildomas finansines naštas ir įsipareigojimus. Dievas delsdamas išspręsti problemą ne „kankina“ krikščionį, bet jį moko pasikliauti ir praeiti laikinus sunkumus, savo širdies žvilgsnį nukreipiant į Viešpaties žodį ir laikinų problemų laikotarpiu turtėjant vidiniu Dievo pažinimu.

2. **Įprotis išeiti pasitikti apreiškimo, kurį kiekvieną dieną siunčia Dievas.** Viešpats dykumoje mokina krikščionį išsiugdyti paklusnumo ir atsakomybės už savo dvasinį augimą, praktiką. Jis mokomas kiekvieną dieną ateiti pas Jėzų ir priimti tai dienai skirtą Viešpaties žodį, kuris suteikia jėgų pragyventi vieną dieną - ne visą kelionę, bet tik vieną dieną. Krikščionis mokomas nenuvertinti ir nenusivilti Dievo pastiprinimais, paraginimais ir paguoda, kurie neturi ypatingų vizijų ir apreiškimų, bet yra maži ir skirti tik vienai dienai. Kaip Izraelitai turėjo išeiti kiekvieną rytą rinkti maną, kuri antgamtinio būdu nusileisdavo iš dangaus, taip ir krikščionis yra mokomas kiekvieną dieną ateiti savo vidumi prie Jėzaus valgyti dangiškos manos ir gauti dienos pastiprinimą. Mokydamasis šios pamokos krikščionis gali gauti „laiko dovaną“, kada gerai apmokamas, bet daug laiko ir jėgų reikalaujantis darbas yra pakeičiamas mažiau apmokomu, bet turinčiu lankstesnę darbo grafiką. Jei krikščionis priima šią dovaną, jis greitai išmoksta rinkti maną. Tie krikščionys, kurių gyvenimo laikas yra užkimštas įvairiomis atsakomybėmis ir darbais, yra mokomi dvasinės disciplinos priimti atsakomybę už dvasinį augimą ir skirti laiko kokybiškam bendravimui su Dievu. Jie mokomi laiku pasakyti „stop“ nesibaigiančių užduočių ir pareigų sukuriui ir sąmoningai surasti laiką bendrystei su Dievu.

3. **Turėk tikėjimą ir lūkestį, kad Dievas duos tiek, kiek reikia ir išmok mėgautis bei ilsėtis Dieve.** Senajame Testamente skaitome, kad Dievas liepė Izraelitams rinkti maną šešias dienas per savaitę, bet septintą dieną ilsėtis. Šeštą dieną Dievas suteikė Izraelitams dvigubą porciją, kad jiems nereikėtų išeiti rinkti manos septintą dieną. Ko Dievas siekė išmokyti Izraelitus? Kodėl Jis davė dvi tokias priešingas instrukcijas? Vienomis dienomis Jis liepė eiti ir rinkti maną, o septintą dieną daryti priešingai – neiti ir nerinkti manos?

Viešpats dykumoje moko krikščionį turėti tikėjimą ir lūkestį, kad Viešpats suteiks jam pagalbą, apreiškimą ir pastiprinimą antgamtiškai bet kuriomis gyvenimo aplinkybėmis. Taip pat krikščionis mokomas ilsėtis Dieve ir mėgautis Jo žodžiu. Labai dažnai šiame dvasiniame sezone krikščionis mokomas ne dirbti dėl Dievo, bet ilsėtis Jame. Tai yra viena iš sunkiausių pamokų, nes mūsų senoji prigimtis įpratusi būti aktyvi, rūpintis, jaudintis ir išreikšti save. Vidinis poilsis Dieve yra viena iš esminių dykumos sezono pamokų. Šiandien krikščionybėje yra daug mokymų ir raginimų tarnauti, dirbti ir būti aktyviu dėl Dievo, todėl raginimas mokytis ilsėtis Dieve yra dažnai nesuprantamas ir sunkiai priimamas. Senoji mūsų prigimtis priešinasi poilsiui, todėl ši pamoka reikalauja krikščionio sąmoningumo ir

supratimo. Poilsis Dieve nėra savaimė suprantamas ir automatiškai ateinantis dalykas. Tai yra sąmoningo pasirinkimo rezultatas.

4. **Surask šaltinį savyje.** Izraelitai dykumoje kelis kartus susidūrė su situacija, kada nebuvo vandens, kai jie troško. Panašiai dykumoje vyksta ir su krikščionimis, kada išorinės aplinkybės nesuteikia vidinės laimės, atsakymų, pasitenkinimo ir atgaivinimo. Jei anksčiau krikščionis buvo įpratęs, kad jo vidus atsigauna pamačius stebuklą, pergyvenus Dievo artumą, įvykus tam tikram įvykiui, tai dabar šie išoriniai šaltiniai pradingsta. Internetas, pokalbiai, darbai, tarnavimas ir pamokslai nebeatgaivina. Krikščionis nusivilia žmonėmis, o kai kada ir savo bendruomene. Jis yra mokomas ieškoti atgaivinimo, sustiprinimo ne žmonėse, internete, veikloje ar darbuose, bet savyje. Krikščionis kviečiamas kasti Dievo pažinimo šulinį savo viduje, o nevalgyti ir gyventi kitų krikščionių apreiškimais. Išorinis pagalbos badas priverčia krikščionį ieškoti Kristaus savyje ir atveria jam akis pamatyti, kad Jėzus nėra kažkur toli, bet taip arti, kaip yra jo širdis ir lūpos.

*Romiečiams 10:6-8 Bet teisumas iš tikėjimo kalba taip: „Nesakyk savo širdyje: ‘Kas įžengs į dangų?’ – tai yra Kristaus atsivesti; arba: ‘Kas nusileis į bedugnę?’ – tai yra Kristaus iš numirusių susigrąžinti“. Bet ką jis sako? – „**Arti tavęs yra žodis** – tavo burnoje ir tavo širdyje“, – tai yra mūsų skelbiamas tikėjimo žodis.*

5. **Išmok laukti Viešpaties.** Taip pat dykumoje krikščionis mokomas suprasti, kad Dievo išorinio veikimo „deficito“ ar „pauzės“ laikotarpiu nereikia skubėti priimti sprendimų, bet daryti tai, ką anksčiau kalbėjo Viešpats. Senajame Testamente skaitome, kad po šlovingo išvedimo iš Egipto su galingai ženklais ir stebuklais, po nuoširdaus Izraelio tautos pasižadėjimo ir pasišventimo sekti paskui Dievą, po Viešpaties šlovės apsiareiškimo ant kalno ir kitų Dievo antgamtiškumo pasireiškimų, Izraelio tauta susidūrė su šiek tiek neįprastai ilgesne Dievo išorinio veikimo pauze. Mozė nuėjo kalbėtis su Dievu ir paliko Izraelio tautą laukti. Nebegalėdami ilgiau laukti ir būti tokioje nežinomybėje, Izraelitai modifikavo iki tol turėtus Dievo apreiškimus ir pritaikė juos savo gyvenimui, nusilipdydami auksinį veršį.

Išėjimo 32:1 Tauta, nesulaukdama Mozės grįžtant, susirinko apie Aaroną ir sakė jam: „Padaryk mums dievą, kuris eitų pirma mūsų, nes mes nežinome, kas atsitiko tam žmogui Mozei, kuris mus išvedė iš Egipto žemės“.

Kartais panašiai įvyksta ir su krikščionimis. Panašiose aplinkybėse krikščionys mokomi vienos iš svarbiausių ir skaudžiausių pamokų – laukti

Viešpaties. Būna laikas, kai Dievas tyli. Kodėl? Tai vyksta, kad krikščionis prisimintų tai, ką ankščiau Dievas jam kalbėjo ir toliau ištikimai darytų tai, ką ir ankščiau. Mūsų senoji prigimtis yra labai nekantri. Jai „niežti nagai“ kuo greičiau viską išspręsti ir „nuleisti“ Dievą iš dangaus į kiekvienos problemos centrą. Senoji prigimtis nepakenčia neaiškumo, sudėtingų situacijų, delsimo ir laukimo. Viešpats mokydamas mus laukti, „neutralizuoja“ senąją prigimtį ir sielos aktyvumą, kuris per laukimą nurimsta. Būtent nurimus mūsų sielos aktyvumui, atsiveria dvasinės ausys ir akys. Todėl krikščionis išmokomas būti aktyvus ne savo siela ir darbais, bet dvasinėmis ausimis ir akimis.

6. **Išmok sekti paskui Jėzų, esant sunkumams ir nepalankioms aplinkybėms.** Dar viena iš pamokų, kurią Dievas norėjo išmokyti Izraelitus, buvo susijusi su sunkumais ir diskomfortu. Dėl to, kad jų gyvenime atsirado nenumatyti sunkumai, Izraelitai pradėjo murmėti.

Skaičių 11: 1 Izraelitai murmėjo prieš Viešpatį, ir Viešpačiui tai nepatiko. Tai išgirdęs, Viešpats užsirūstino, Jo ugnis užsidegė tarp jų ir ėmė naikinti stovyklos pakraštį.

Šiame dvasiniame sezone Viešpats mokina krikščionį murmėjimą pakeisti dėkojimu ir suprasti, kad sunkumai nėra Dievo siųstas „kankinimo“ instrumentas, bet šio pasaulio aplinkybės, per kurias Dievas augina ir mokina kantrybės, dėkingumo ir vilties. Iš pradžių atsidūręs tokiose aplinkybėse krikščionis nustemba, kodėl ankščiau viskas taip lengvai gaudavosi, o dabar viskas daug sunkiau, tarytum einat prieš vėją. Dvasinis ėjimo tempas dykumoje sulėtėja, nes jį apsunkina atsiradę laikini sunkumai ir diskomfortas. Viešpats šiose aplinkybėse mokina mus sekti paskui Jėzų, nepaisant pasikeitusių aplinkybių. Mes mokomi daryti tai, ką iš prieš tai, tačiau esant apsunkintomis sąlygomis. Krikščionyje gimsta atsakomybė, ryžtingumas, kantrybė ir sąmoningumas. Jis seka paskui Jėzų ne „verčiamas“ Dievo palaiminimų, bet sąmoningumo, kuris supranta Dievo meilę ir ją mato visose aplinkybėse.

7. **Ne visi tavo troškimai yra iš Dievo.** Dar viena pamoka, kurią mokėsi Izraelitai dykumoje, buvo susijusi su jų pogeidžiais ir troškimais. Izraelitams atsibodo dangiška mana ir jie gundė Dievą, prašydami patenkinti jų norus. Jie troško mėsos ir geresnio maisto, kurį valgė būdami Egipte.

Skaičių 11: 4 Kartu keliavo daug svetimšalių, kurie pasidavė geiduliams; su jais drauge verkė ir izraelitai, sakydami: „Kas duos mums mėsos?“

Skaičių 11: 33 Mėsa tebebuvo jiems tarp dantų, ir jie dar nebuvo jos suvalgę, kai Viešpaties rūstybė užsidegė prieš tautą, ir Jis ištiko juos dideliu maru.

Nors Dievas davė tai, ko jie geidė, šis atsakymas neišėjo jiems į naudą. Krikščionis panašioje situacijoje mokomas suprasti, kad ne visi jo širdyje esantys troškimai (pogeidžiai) yra iš Dievo ir naudingi dvasiniam augimui. Kai kurie krikščionys savo atkaklumu prašo ir bombarduoja Dievą suteikti jiems didelių materialinių palaiminimų, kurie vėliau, kaip parodo gyvenimas, išeina ne į gera, bet į blogą. Pavyzdžiui trokšdami materialių palaiminimų, krikščionys gali įkristi į finansines duobes ir užsikrauti skausmingas ir sunkias naštas. Nors Viešpats padeda ir laimina, materialių dalykų troškimas, kuris viršija mūsų reikmes, gali atnešti ne dvasinį augimą, bet bereikalingus sunkumus ir išgyvenimus.

1 Timotiejui 6:10 Visų blogybių šaknis yra meilė pinigams. Kai kurie, jų geisdami, nuklydo nuo tikėjimo ir patys save drasko aibe skausmų.

Taip pat krikščionis gali „persistengti“ ir su darbu. Siekdamas aprūpinimo ir didesnio atlyginimo, jis gali pasirinkti darbą (ar net kelis darbus), kuris „suvalgys“ ne tik jo laiką, bet ir sveikatą. Todėl šioje pamokoje Viešpats moko krikščionį pasitikėti Juo ir atsijoti savo širdyje troškimus, už kurių kartais slepiasi Egipto (pasaulio) ilgesys ir noras mėgautis pasauliu.

8. **Tu turi sekti paskui Jėzų vadovaudamasis ne kitų, bet savo tikėjimu.** Viena iš „likimą lemiančių“ pamokų, kurią mokėsi Izraelitai, buvo susijusi su sprendimu žengti į Pažadėtąją žemę. Ši pamoka „nuvainikavo“ visas kitas pamokas. Izraelitai šioje pamokoje „susimovė“ dėl prieš tai neišmoktų pamokų. Izraelitai neišmoko pasitikėti Dievu ir suprasti, kad prieš tai buvę sunkumai yra lakini ir nugalimi, todėl susidūrę su pasiūlymu žengti į Pažadėtąją žemę, kurioje laukė sunkumai, jie išsigando ir atsisakė eiti. Jie patikėjo kitų žmonių negatyvia praktika ir informacija.

Panašiai kartais įvyksta su krikščionimis. Būna metas, kada kitų žmonių tikėjimo klaidos, bloga patirtis, ir nesėkmės suformuoja negatyvų krikščionio tikėjimą. Pamatęs problemas bažnyčiose ir šeimose, pastebėjęs spragas tikinčiųjų charakteryje ir dvasinių dovanų naudojime, krikščionis gali „patikėti“ ir nusivilti tiek bažnyčia, tiek ir dvasinėmis dovanomis. Tada atsiranda pavojus krikščioniui pradėti kritikuoti visas bažnyčias ir pasilikti dykumoje murmant ir burnojant apie tai, kokia yra sugedusi krikščionybė, kokios blogos bažnyčios, kokie blogi žmonės ir valdžia. Turėdamas tokį „tikėjimą“ ir vadovaudamasis kitų žmonių negatyvia tikėjimo praktika,

krikščionis gali atsisakyti eiti į Pažadėtąją žemę. Viešpats mokina mus vadovauti ne kitų žmonių, bet savo vidaus tikėjimu. Labai dažnai minia ir dauguma krikščionybėje nėra atspirties ir pasitikėjimo šaltinis. Priešingai, sekimui paskui Jėzų užtenka tavo širdies asmeninio tikėjimo. Todėl, nebijok žmonių negatyvios nuomonės, kritikos, skepticizmo, ironijos, netikėjimo ir apkalbų. Tai nėra tavo pašaukimas priimti tokį tikėjimą. Sek paskui Jėzų, kuris nori ir gali įvesti tave į Pažadėtąją žemę.

3. DVASINIS SEZONAS – PAŽADĖTOJI ŽEMĖ

a) Sezono kryptis. Atėjus „Pažadėtosios žemės“ dvasiniam sezonui pasikeičia mūsų dvasinio gyvenimo irėjimo kryptis. Viešpats tarytum vėl mūsų žvilgsnį gražina į išorę, tačiau šis žvilgsnis dabar yra kitoks, nei buvo „Išėjimo iš Egipto“ dvasiniame sezone. Dabar mūsų širdis į išorę žvelgia per viduje atrasto Kristaus akis. Jei anksčiau krikščionis savo vidų vertino pagal tai, kas vyksta išorėje, tai dabar jis išorę vertina pagal tai, kas vyksta Jo viduje. Anksčiau, atsiradus sunkumams ir nemaloniems įvykiams, krikščionis galvojo, kad Dievas nustojo jį mylėti ar, kad jis kažką blogai padarė. Tačiau dabar jis bet kuriose išorinio gyvenimo aplinkybėse išvelgia Dievo veikimą, Jo valią ir planą. Dabar Kristus krikščionio viduje tampa dvasinėmis akimis ir ausimis, per kurias krikščionis vertina ir supranta išorę.

Taip pat šiame dvasiniame sezone, krikščionis raginamas drąsiai išreikšti tikėjimą ir meilę iš vidaus į išorę. Praėjusiame „dykumos“ dvasiniame sezone išmoktos pamokos įgalina krikščionį išreikšti ne save, bet Kristų. Dabar krikščionis ne traukiasi ir bėga nuo aplinkybių, bet drąsiai pasitinka jas ir nebijo jokių iššūkių. Vėl atgimsta krikščionio matomas aktyvumas, tačiau dabar jis yra kitoks. Jis priklauso tik nuo vidinio apreiškimo.

b) Dievo veikimo būdai. Jei „Dykumos“ dvasiniame sezone Dievas veikė „mumyse“, tai dabar Jis vis daugiau ir dažniau veikia „per mus“. Tai reiškia, kad Dievas vis dažniau ir daugiau pradeda bendradarbiauti su mumis. Dievo dalis yra vidinis apreiškimas, o mūsų dalis – šio apreiškimo išraiška iš vidaus į išorę. Tai, ko Viešpats dykumoje mokė mus ir veikė mūsų viduje, šiame dvasiniame sezone Jis daro per mus. Dykumoje išmoktos, pergyventos ir patirtos pamokos, klaidos ir sėkmės tampa mūsų tarnavimo kitiems turiniu ir patepimu.

Ankščiau krikščionio tikėjimo išraiška priklausydavo nuo sutapimų, atsiradusių galimybių, žmonių pagyrimų, jų nuomonės ar kritikos, tačiau dabar tikėjimo išraiška tampa priklausoma nuo Šventosios Dvasios darbo ir vidinio apreiškimo. Pavyzdžiui, gali atsirasti galimybės tarnauti, bet krikščionis nepuola tai daryti, jei viduje nėra Šventosios Dvasios liudijimo. Pavyzdžiui, apaštalas Paulius laiške Korintiečių bažnyčiai rašo, kad jam buvo atsiradusios didelės galimybės skelbti Evangeliją, tačiau jis tuo nepasinaudojo, nes viduje neturėjo ramybės arba Šventosios Dvasios liudijimo, sakančio, kad Dievas bendradarbiaus su Pauliumi šioje situacijoje.

2 Korintiečiams 2:12-13 Kai atvykau į Troadę skelbti Kristaus Evangelijos, durys man buvo Viešpaties atvertos, bet aš neturėjau savo dvasioje ramybės, kadangi nesutikau savo brolio Tito; tad atsiveikinęs iškeliavau į Makedoniją.

Jei ankstesniuose dvasiniuose sezonuose krikščionio pagrindiniais dvasiniais „malonumais“ buvo tai, ką jis gauna, pamato ir patiria iš Dievo, tai dabar pagrindiniu dvasiniu „malonumu“ tampa bendradarbiavimas su Dievu. Ne tai, ką darau ir patiriu dabar yra svarbu, bet tai, ką darau kartu su Dievu.

c) Laisvės ir drąsos lygis. Jei ankstesniuose dvasiniuose sezonuose Viešpats mus išlaisvino iš išorinių baimių ir paties savęs, tai dabar Jis išlaisvina mus nuo baimės išreikšti Kristų ir nebijoti pasitikėti vidiniu apreiškimu. Viešpats skatina ir drąsina pasitikėti tuo, kuo Kristus tapo mumyse dykumoje bei nebijoti dalintis su kitais ir tarnauti tais patyrimais ir pamokomis, kurių išmokome dykumoje. Dabar laisvė ir drąsa susijusi ne su senosios prigimties nukryžiavimu ir pamiršimu, bet su širdyje išryškinto ir atrasto Kristaus išraiška. Nors vidinis apreiškimas, palyginti su Pažadėtoje žemėje esančiais sunkumais, priešais ir pasipriešinimu gali pasirodyti ganėtinai mažas, būtent drąsa tikėti, mylėti ir elgtis taip, kaip Kristus kalba ir moko viduje, atneša didžiausias pergales. Gal todėl ir Jozuės knyga bei Izraelitųėjimas į Pažadėtąją žemę prasideda nuo padaršinimo ir kvietimo būti stipriems ir drąsiems. Būtent šios savybės pradeda reikštis žengiant į Pažadėtąją žemę. Tačiau dabar drąsa ir stiprybė nesiremia savo paties jėgomis, išore ar aplinkybėmis. Ji nėra arogantiška ir išdidi. Priešingai, drąsa užgimusi prie Pažadėtosios žemės ribos, yra nuolanki ir pasitikinti ne tik Viešpačiu, bet ir kitais krikščionimis.

Jozuės 1:6-7 Būk stiprus ir drąsus; tu padalinsi žemę tautai, kurią duoti pažadėjau jų tėvams. Tik būk stiprus ir labai drąsus, kad galėtum išpildyti įstatymą, kurį tau Mozė, mano tarnas, įsakė. Nenukrypk nuo jo nei į kairę, nei į dešinę, ir tau visuomet seksis, kur tik eisi.

d) Sezono pamokos. Šio dvasinio sezono pamokos daugiausiai susiję su drąsa ir pastovumu sekant vidiniu apreiškimu ir išreikšiant Kristų. Iš esmės galime išskirti šias „Pažadėtosios žemės“ dvasinio sezono pamokas:

- 1) **Nenaudok patepimo, dvasinių dovanų ir pergalių asmeniniams interesams.** Tai viena iš pirmųjų pamokų, kurias išmoko Izraelitai įėję į Pažadėtąją žemę. Pasiekę įspūdingą pergalę, kai kurie Izraelitai susigundė pasisavinti tai, kas priklausė Viešpačiui.

Jozuės 22:20 Prisiminkite Zeracho sūnaus Achano nusikaltimą, kai jis pasisavino iš to, kas buvo skirta sunaikinti – Viešpaties rūstybė ištiko visą Izraelio tautą! Jis ne vienas žuvo dėl savo kaltės!“

Ką tai gali reikšti šiomis dienomis? Žengdami į Pažadėtąją žemę krikščionys patiria realias pergales, kurias lydi antgamtinis Dievo veikimas, apreiškimas ir džiaugsmas. Krikščionis mato, kaip galingai veikia patepimas ir dvasinės dovanos, kaip žmonės trokšta ir žavisi šiuo veikimu. Pagrindinis pavojus, kuris slypi šiose „sėkmės valandose“, yra pagundymas pasinaudoti dvasine įtaka, dovanomis ir žmonių geranoriškumu, siekiant savo asmeninės naudos, pavyzdžiui dėmesio, šlovės, pozicijos ar materialinių „palaiminimų.“

Kada Dievas pradeda matomai ir šlovingai naudoti krikščionį, atsiranda galimybės tuo pasinaudoti. Jei krikščionis nukrypsta į šalį ir leidžia sau mėgautis dėmesiu, šlove ar turtu, pasekmės gali būti gana skaudžios. Dėl tokio elgesio, krikščionis ne tik, kad gali prarasti patepimą, bet ir sužlugdyti aplink save esančių krikščionių gyvenimus.

I Timotiejui 6:5 ir kivirčiai tarp sugedusio proto žmonių, praradusių tiesos nuovoką ir manančių, jog dievotumas esąs pasipelnymas. Šalinkis tokių.

- 2) **Rezultatai ir patirtis nėra pergalės garantas.** Kita skaudi pamoka, kurią išmoko Izraelitai Pažadėtoje žemėje buvo susijusi su Gibeoniečių apgaule. Gibeoniečiai apsimetė, kad gyvena toli ir taip „išgavo“ iš Izraelitų pažadą jų nepulti. Kodėl tai įvyko? Įkvėpti galingų pergalių ir pasisekimo, Izraelitai pradėjo pasitikėti savo patirtimi, rezultatais ir pergale nei Dievo apreiškimu. Jie nesikreipė į Dievą ir neklausė Jo patarimo, bet vadovaudamiesi normalia, gera bei logiška praktika, priėmė sprendimą.

Jozuės 9: 14 Izraelitai priėmė jų maistą, nepasiklausę Viešpaties patarimo.

Kada krikščionis patiria pirmas pergales ir tai tampa ne vienkartinis įvykis, bet pastovia praktika, tai gali apakinti ir įkvėpti krikščionį pasitikėti savo dvasine patirtimi ir rezultatais. Dėl šios priežasties krikščionis gali atsainiau žvelgti į būtinybę ieškoti vidinio apreiškimo ir pasitikėti tuo, ką Dievas kalbėjo anksčiau, bet neieškoti Dievo patarimo dabar. Toks požiūris vietoje pergalės gali atnešti pralaimėjimą. Šias pamokas paprastai mokosi jau patyrę ir ilgą tikėjimo stažą turintys krikščionys. Nesąmoningai ir nevalingai jie yra gundomi pasitikėti vakarykščiais apreiškimais ir dėl šios priežasties pradėti tyliai dreifuoti tolyn nuo bendrystės su Dievu, vidinio apreiškimo, dvasino poilsio ir atgaivos.

- 3) **Dalinė pergalė nėra pergalė.** Šiame dvasiniame sezone krikščionis taip pat mokomas nepasisotinti pirmaisiais vaisiais, rezultatais ir pergalėmis. Kartais įvyksta, kad krikščionis pirmas pergales padaro viso savo gyvenimo tarnavimo platforma, pasigyrimu ar net denominacija. Tada dalinė pergalė tampa pralaimėjimu. Daugelis krikščioniškų denominacijų yra pastatytos ant Dievo pergalių, kurios buvo tik kvietimas eiti toliau. Tačiau dalinės pergalės kartais gali tapti įtvirtinimais ir saviizoliacijos stovyklomis. Todėl nemanyk, kad pasiekus pirmąsias pergales, tu gali sustoti. Tai tik pradžia, kviečianti tave žengti toliau į Pažadėtąją žemę ir padėti kitiems įsitvirtinti joje. Dievo veikimas per tave nėra tikroji pergalė. Tai, ką šis Dievo veikimas suteikia kitiems – tai ir yra tikroji pergalė. Tol, kol tavo broliai ir seserys bei artimieji neįėjo į Pažadėtąją žemę, tol tavo pergalė yra tik dalinė.

I korintiečiams 4:8 Jūs jau esate sotūs, jau turtingi, jau pradėjote be mūsų karaliauti! O, kad jūs iš tikrųjų karaliautumėte, kad ir mes galėtume kartu karaliauti!

- 4) **Suprask, kad kai kurios pergalės ateina vėliau.** Dar viena labai svarbi pamoka, kurią Izraelitai mokėsi įeję į Pažadėtąją žemę, buvo susijusi su nuostata, kviečiančia užimti VISĄ Pažadėtąją žemę. Teisėjų knygos pradžioje skaitome, kad po pirmų antgamtiškų ir išpūdingų pergalių Izraelitai susidūrė su sunkumais ir pasipriešinimu. Jie nebepatyrė tokių antgamtiškų, staigių ir greitų pergalių ir dėl šios priežasties sustojo bei įsitvirtino pasiektose pergalėse. Tačiau, kaip vėliau paaiškėjo, tai buvo spąstai, kurie ne tik, kad sulaukė Izraelitus nuoėjimo tolyn, bet ir „pavogė“ jau pasiektas pergales. Pavyzdžiui, Judo giminė iškovojo pergalę kalnuotoje teritorijoje ir pabadžiusi nugalėti priešus lygumoje, vėliau atsisakė šio ketinimo, nes susidūrė su stipriu priešu, kuris turėjo „geležinius vežimus“.

Teisėjų 1: 19 Viešpats buvo su Judu, ir jis užėmė kalnyną. Bet jis nepajėgė išstumti lygumos gyventojų, nes jie turėjo geležinių kovos vežimų.

Panašiai gali įvykti ir su krikščionimis, kurie paragavę pirmųjų pergalės vaisių ir vėliau susidūrę su kliūtimis ir sunkumais, sustoja ir įsitvirtina dalinėse pergalėse. Tada visas jų gyvenimas tampa pasakojimu apie „senus gerus prabudiminius laikus“. Jie nebeturi noro ir ryžto žengti toliau, nes nebėra tokių staigių „prabudiminių“ pergalių, kada atrodė taip lengvai, galingai ir masiškai veikė Dievas. Dabar reikia kovoti su stipriais ir lygumoje įsitvirtinusiems priešais, tokiais, kaip drungnumas, baimė, apatija ir netikėjimas. Tokiu metu gali atrodyti, kad geriausia išeitis yra prisiminti ir liudyti kitiems apie galingą Dievo veikimą „prabudimo“ metu ir gyventi toliau. Tačiau toks požiūris yra klaidingas, nes praeities pergalė, gyvenant kartu su šios dienos pralaimėjimu, atšala ir pradingsta. Šios dienos pralaimėjimas pavagia ir užgožia visas galingas praeities pergales.

Todėl Viešpats moko krikščionį niekada nepasitenkinti tuo, ką Dievas padarė praeityje ir neišsigąsti rutinos, kasdienybės ir sunkumų. Viešpats nenori, kad mes taptume „išlepinti“ staigių ir lengvų pergalių ir taptume silpnais krikščionimis. Priešingai, Jis augina ir moko mus, kad nepaisant nieko, mes veržtumėmės užimti tos dvasinės teritorijos, kurioje esame pašaukti gyventi ir karaliauti.

Žydams 6:1 Todėl, palikę pradinį Kristaus mokymą, veržkimės prie tobulumo, užuot vėl dėję pamatus iš atsivertimo nuo negyvų darbų, iš tikėjimo Dievu,

- 5) **Nedelsk prisiimti atsakomybę.** Kada Izraelitai patyrė pirmas ir kertines pergales bei įsitvirtino Pažadėtoje žemėje, kai kurios Izraelio giminės sustojo, delėsė ir laukė, kol Jozuė toliau už juos „skins“ pergales. Tačiau Jozuė subarė juos už delsimą ir vangumą užimti tai, ką Dievas buvo pažadėjęs. Kiekviena Izraelio giminė gavo savo dalį Pažadėtoje žemėje, tačiau vengė imtis veiksmų ir žengti pasiimti tai, ką Viešpats jiems pažadėjo.

Jozuės 18:3 Jozuė tarė izraelitams: „Kaip ilgai delsite užimti kraštą, kurį jums davė Viešpats, jūsų tėvų Dievas?“

Kartais krikščionis matydamas, kaip auga bažnyčia, kaip Viešpats galingai veikia per kitus krikščionis, gali pasiduoti „dvasinei savieigai“ ir laukti, kol kiti pasakys, koks yra jo pašaukimas ar už jį bendraus su Dievu. Tada krikščionis atsakomybę už savo dvasinį augimą gali užmesti žodžio tarnams, pastoriumi, bažnyčiai ar bendruomenei, tikėdamasis, kad jie darys tai, kam jis yra pašauktas. Atsakomybės vengimas ar atsakomybės užkrovimas kitiems dažnai tampa sąžalies ir kliūtimis užimti Pažadėtąją žemę. Kaip yra bendri pašaukimai, taip yra ir asmeniai bei šeimos

pašaukimai. Kartais „salinė“ krikščionybė gali supančioti krikščionį ir įkalinti jį dvasinio augimo iliuzijoje. Tačiau niekas kitas, išskyrus tave, negali uždėti ribų dvasiniam augimui ir bendrystei su Dievu. Dievo tarnai gali papasakoti apie dvasinį maistą, paaiškinti kaip jis veikia, kaip reikia maitintis, padėti jį ant stalo, bet jie negali valgyti už tave. Kai kurie krikščionys užstringa „žiūrovo“ vaidmenyje sėdėdami kambaryje ir tikėdamiesi ypatingo pamokslo ar patepimo, kuris atneštų į jų gyvenimą galingas pergales.

Taigi, pereidamas per visus minėtus dvasinius sezonus, krikščionis mokosi ir yra keičiamas. Viešpats augina krikščionį, kad jis taptų brandžiu ir eidamas, kovodamas, užimdamas ir karaliaudamas Pažadėtoje žemėje turėtų tokį požiūrį, kokį turėjo apaštalas Paulius.

Filipiečiams 3:13-15 Broliai, aš nemanau, kad jau būčiau tai pasiekęs. Tik viena tikra: pamiršdamas, kas už manęs, ir siekdamas to, kas priešakyje, veržiuosi į tikslą aukštybėse, siekiu apdovanojimo už Dievo pašaukimą Kristuje Jėzuje. Taigi visi, kurie esame subrendę, taip mąstykite. O jeigu jūs apie ką nors manote kitaip, tai Dievas jums ir tai apreikš.

Todėl ir tu, kas beatsitiktų tavo gyvenime, kokios didelės ar mažos pergalės, patyrimai, stebuklai, sunkumai ar kliūtys būtų tavo gyvenime, TIK NESUSTOK.